

LBRIS

We know
books

DANIEL G. MILLER

**ORFELINATUL
DE LÂNGĂ LAC**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

1

Ah, dimineața...

Există pe lume ceva mai rău?

Întotdeauna i-am invidiat pe cei care sar din pat și fac jogging prin cartier zâmbind cu gura până la urechi. Din păcate, nu mă număr printre ei. Rutina mea este să fiu trezită din somnul adânc de un cântec din lista mea cu piese din anii '80. De obicei, sunetul lui „Bette Davis Eyes“ mă pune pe direcția cea bună. Apoi, în zilele bune, amân ridicarea din pat o dată, și în cele mai multe zile de trei ori. În acel moment, colegul meu de apartament, Kenny, latră din celălalt dormitor să mă scol și să opresc blestemata de alarmă. Atunci mă urnesc din patul meu scârțâitor și, cu un singur ochi deschis, mă împleticesc până la duș. Pentru că creierul nu-mi funcționează decât parțial, stau sub apa fierbinte cinci minute cântând „Bette Davis Eyes“, după care mă apuc de tot procesul săpun-șampon.

Nici azi nu-i altfel. Parcurg rutina și arunc pe mine o bluză albă și o fustă bleumarin strâmtă. După ce m-am machiat - un strop de fond de ten care imită bronzul, puțin rimel și o picătură de iluminator, ca să evidențiez pomeții ăia -, intru în livingul apartamentului nostru din Chinatown, într-un bloc fără scări

de incendiu. Încăperea slujește și de bucătărie, și de sufragerie. Era conceptul de spații deschise înainte ca oamenii să știe ce înseamnă conceptul de spații deschise. Kenny e tolănit la măsuța pliantă pentru jocul de cărți care servește și ca masă de sufragerie și trudește la un castron cu Froot Loops, citind. Se pregătește pentru examenul de agent de poliție. Gândul la el ca polițist e un pic înspăimântător. În locuința noastră nu există nici un obiect pe care Kenny Shum să nu-l fi scăpat din mâini, răsturnat sau distrus de-a binelea de când a venit aici. Sunt sigură că totul o să meargă ca pe roate la Poliția din New York City.

Calendarul de pe telefon îmi semnalează ceva. Uf, o să întârzii la întâlnire. Bag mâna în frigider și înșfac un Red Bull fără zahăr. Știu ce o să spuneți... Ce m-a apucat să beau Red Bull dimineața? Păi, nu-mi place cafeaua, și când ești atât de obosit de slujba ta cum sunt eu, faci tot ce-i nevoie ca s-o scoți la capăt. În plus, e fără zahăr. Trebuie să mă laudați pentru asta. Gogoșa *mochi* de ieri pe care o mănânc n-o să se ducă pe gât neajutată.

Kenny mă vede, îmi zâmbeste și mă salută cu un semn din cap. A mai fost martor la momente în care intru în panică pentru că întârzii la serviciu.

- Bună dimineața, zice.

Are păr negru, ochi blânzi, tunsoare scurtă, care dă senzația unei mingi de tenis când îți plimbi mâna pe capul lui, fața plată și rotundă ca o clătită. Îmi amintește de un Stay-Puft Marshmallow Man¹ asiatic, doar că fără boneta de marinar. Bănuiesc că e amoretzat

¹ Personaj din seria de filme *Vânătorii de fantome*

de mine, dar fac tot ce-mi stă în puteri ca să arăt clar că n-are nici o șansă.

- Bună dimineața. Câte zile mai sunt până la examen? zic, cu firimituri de gogoșă atârinate de buze.

- Cinci. Abia aștept să se termine.

- Nu-ți face griji. O să-l iei fără probleme. Te verific când mă întorc acasă.

Ochii lui Kenny se luminează.

- Mulțam, Hazel. Ar fi grozav. O să găsesc niște *bibimbap*.

Mă leagă de Kenny mâncarea, mai ales cea coreeană. Îmi amintește de acasă.

- Mmmm. S-a făcut. În ordine, Special K, am plecat la birou. Spor la învățătură.

O zbughesc pe ușă ținând în mâini gogoșa și doza de Red Bull. Kenny îmi răspunde ceva, dar n-aud, pentru că deja zbor ca o rachetă pe treptele clădirii noastre fără ascensor. Locuim la etajul patru, ceea ce înseamnă un urcuș trudnic, demoralizant, după o zi de lucru grea.

Cobor zorită și țâșnesc din clădire pe Mulberry Street. Pe trotuar e o ceată de matinali din ăia zâmbitori pe care nu-i înțeleg. În Manhattan e o zi de toamnă înnotată, destul de răcoroasă ca să țină deoparte mirosurile mai puțin plăcute, dar destul de caldă pentru o plimbare lungă. Plutesc în aer arome de la tarabele vânzătorilor chinezi. Un amestec încântător de pește, fructe și flori. Mi-aș dori să am timp să mă opresc și să miros proverbialii trandafiri¹, dar sunt deja în întârziere, și ăsta nu-i un client pe care vreau să-l fac să aștepte.

¹ În original, *smell the roses* - a te bucura de lucruri care sunt adesea trecute cu vederea

Din fericire, biroul meu e la doar câteva străzi de apartament. Merg repede pe Mulberry, apoi fac la stânga, pe Canal Street. Agenția mea e la etajul doi al unei clădiri de cărămidă roasă de vreme de pe Cortlandt Alley, care, ciudat, nu-i o alee, ci o străduță. Când am semnat contractul eram singura chiriașă din clădire. Însă de atunci a ajuns cumva la modă și s-au mutat aici designeri și firme de modă nou înființate. Cred că e prima și ultima modă pe care o pornesc. Nu trece vreo zi fără ca, atunci când ies să prânzesc, să nimeresc într-o ședință foto în care toți își dau importanță. Și totuși, mi se potrivește. E destul de aproape ca să ajung pe jos, dar destul de departe încât personajele dubioase care mă angajează să nu-mi poată dibui locuința.

Că veni vorba de personaje dubioase, e vremea să-mi întâlnesc clientul. Flutur cardul de acces în fața cititorului de la ușă și mă năpustesc în sus pe scara de lemn tocită. Alte trepte. Asta ține în formă fesierii. Cotesc pe palier și mă întâmpină o priveliște nedorită.

- Ai întârziat, zice Gene Strauss.

S-a lăbărțat pe banca din dreptul biroului meu, cu broboane de sudoare adunate la rădăcina părului negru dat cu gel, care se retrage spre creștet. Poartă o cămașă cu dungi cafenii și galbene, descheiată cu doi nasturi prea mult, lăsând la vedere o tufă de păr de pe piept. Încheieturile degetelor groase, butucănoase, cu inele de aur, trosnesc înainte să-și pună mâinile pe burdihan. E aici ca să afle vești despre nevastă, și nu pot să nu mă întreb: „Ce persoană în toate mințile s-ar mărita cu omul ăsta?”

Stau un moment să-mi trag sufletul.

- Vă cer scuze pentru asta, domnule Strauss. Cum ați intrat în clădire?

Bărbatul se ridică și zâmbeste, lăsând la vedere canini nefiresc de lungi pe o față cu maxilarul superior împins în față, ca al unui șobolan.

- Nu contează cum am intrat. Ai ceva pentru mine?

Nu știu ce să cred despre faptul că cineva poate să pătrundă în clădirea în care am biroul și care se presupune că este sigură, dar hotărâsc să las deoparte asta pe moment. Nu vreau să petrec cu el mai mult timp decât e nevoie. Din nefericire, în acest moment este singurul meu client, așa că e nevoie.

- Da, domnule Strauss, am raportul pe care l-ați cerut. Haideți să-l discutăm în birou.

Scot cheia și descui ușa. În vreme ce o deschid mă uit la cuvintele gravate pe sticla jivrată: „Hazel Cho - detectiv particular“. Sună atât de oficial, atât de dat naibii! În copilărie mă uitam cu tata la filme vechi cu Humphrey Bogart și m-am îndrăgostit de detectivul Sam Spade din *Șoimul maltez*. „Cu cât e pungașul mai netrebnic, cu atât mai vulgară e flecăreala.“ Într-o bună zi o să rostesc o replică de felul ăsta. De-ar ști clienții mei că locuiesc la depărtare de câteva străzi, într-o clădire pe care municipalitatea ar trebui s-o demoleze!

- Vă rog să luați loc, domnule Strauss, zic în vreme ce închid ușa și arăt spre unul dintre cele două scaune tapițate cu piele din fața mesei de lucru.

N-am multe bunuri cu care să mă mândresc, dar biroul meu este unul dintre ele. L-am decorat împreună cu sora mea, Christina, în primele zile ale firmei mele de detectiv particular, când mă gândeam că o să fiu ca Veronica Mars, Thomas Magnum sau cineva asemănător. Am dat iama în economiile mele și am cumpărat scaune albe, frumoase, și o masă de lucru cu tablă de sticlă chenăruită cu auriu. Am instalat rafturi

încastate și le-am umplut cu cărți pe care încă râvnesc să le citesc. Împreună cu tata am zugrăvit pereții într-un gri-albăstrui-închis, în vreme ce Christina se uita la telefonul său și se prefăcea că ajută. Licența de detectiv atârnă în spatele mesei de lucru, într-o ramă mai potrivită pentru un Van Gogh. Nu știam pe atunci că afacerea mea va fi mai puțin ca în *Magnum, P.I.* și mai mult ca în *Să depistezi o escrocherie la asigurare*.

- Înainte să începem, pot să vă ofer ceva? Cafea, apă, suc? zic.

Veștile pentru el nu-s bune, așa că sper ca o cafea să le facă mai ușor de înghițit. Poate chiar ar trebui să strecor în ea un sedativ.

- Nu. Dă-mi raportul și gata.

Are un accent gros din South Philly și farmecul asortat.

- Bine, cum doriți.

Scot din servieta de pânză un dosar cafeniu și îl pun pe birou în fața mea. Obișnuiam să le arăt clienților rapoartele și fotografiile pe computer sau prin e-mail, însă am constatat că sunt mai puține riscuri să refuze adevărul dacă le arăt copiile pe hârtie. Asta face să fie totul mai real.

- Domnule Strauss, m-ați angajat pentru că voiiați să știți dacă soția dumneavoastră are o aventură. Pe scurt, răspunsul este „da”. Conform instrucțiunilor date, am urmărit-o pe Emily joi și vineri, când erați plecat din oraș. În amândouă zilele a cinat împreună cu un bărbat. Era limpede că este o cină particulară. Nu se vedeau laptopuri, documente sau alte obiecte legate de muncă. După aceea, ea și bărbatul au ieșit din local. Le-am urmărit mașinile, care au mers în aceeași direcție, și în cele din urmă au ajuns la casa lui.

Deschid dosarul și îi dau raportul. El sare peste text până la fotografia. Clienții sar întotdeauna la fotografii. În vreme ce degetele groase, păroase, răsfoiesc imaginile cu nevasta în brațele altui bărbat, văd cum se acumulează furia. Strânge mai tare fotografiile. Fața îi ia o nuanță periculoasă de vânătă și picioarele îi saltă ca o mașină de spălat la turaj maximă. Apoi ochii i se ridică de la fotografia spre mine.

Ochii unui diavol.

- Ticăloasa dracului ce ești, îmi zice, savurând fiecare cuvânt.

Un zâmbet sinistru i se târăște pe față.

- Scuze, poftim?

La început, îmi spun că n-am auzit bine. Trebuie să fi zis „Ticăloasa dracului ce este”. Repet în minte. Nu, a zis „Ticăloasa dracului ce ești”.

Se ridică de pe scaun și îmi azvârle în obraz fotografiile. O venă i se umflă pe frunte.

- Pozele astea-s făcături. Ce, crezi că poți să-mi dai câteva făcături de poze și o să zic doar mersi și o să te plătesc cu banii mei câștigați cu trudă? Mă crezi idiot?

Când am urmărit-o pe doamna Strauss mi s-a părut că-i văd vânătăi pe încheieturile mâinilor, dar nu eram sigură.

Acum sunt sigură.

Mă ridic încet de pe scaun și ridic palmele ca să-l liniștesc. Nu-i prima oară când unul dintre clienți a încercat să învinuiască aducătorul veștilor. Desigur, nici unul nu era atât de trupeș ca Gene Strauss.

- Vă asigur că acele fotografii sunt reale. Zău, îmi pare rău că sunt purtătoarea unor vești rele, dar este adevărul.

El ațintește spre fața mea un deget gros. Răsuflă pe nas rapid, zgomotos.

- Să nu îndrăznești să mă minți!

- Nu vă mint. Am văzut multe astfel de cazuri, și ar putea fi nevoie de timp, dar puteți să...

Azvărle unul dintre scaune, care se lovește de un raft. Cărți despre meseria de detectiv particular se risipesc pe podea. Mă uit la el. Sudoarea îi șiroiește din păr pe frunte. Îi cercetez privirea. Îmi amintește de un câine rănit pe care l-am găsit în pădurea de lângă casa părinților mei: suferind, speriat, furios, imprevizibil. Arunc o privire spre servietă. Taserul¹ meu e înăuntru, la depărtare de vreun metru.

- Vreau înapoi avansul.

Îmi îndrept spatele și clatin din cap.

- Nu pot să fac asta, domnule Strauss.

Ce nu-i spun e că avansul de cincizeci la sută încasat a fost deja cheltuit, și mă bazam pe lichidare ca să plătesc chiria luna asta.

Pumnii i se încleștează și face un pas spre mine, ocolind greoi masa de lucru. Pe gât îi zvâcnește o arteră. Vrea să mă atace.

Am ochii ațintiți la el, însă mâna îmi alunecă spre taser. Am mai văzut această privire. E a unui animal de pradă care caută unghiul avantajos.

La parter se trânteste o ușă, întrerupând înfruntarea privirilor. Strauss face un pas în spate și ascultă. Tocurile unei femei țacăne în sus pe trepte. În afară de asta nu se aud decât respirațiile noastre. Îmi vine să fug, însă dacă vrei să fii femeie-detectiv particular, nu-ți poți îngădui acest lux. Asta-i ceea ce vor ei. Vor să fugi.

¹ Pistol cu electroșocuri

Vor să-ți fie frică. Vor să renunți. Aud cum scârțâie ușa de pe palierul meu și apoi o bătaie în ușa biroului. Dau drumul aerului din piept. Nu știi cine este, dar nu poate fi mai rău decât să fiu singură cu animalul ăsta.

- Cine e? zic.

Vocea mi se poticnește în gât.

- Sunt Madeline Hemsley, zice prin ușă o voce trufașă.

Îmi storc creierii ca să asociez o față cu acel nume, dar nu-mi amintesc nici o Madeline Hemsley.

- Cine?

Ușa se deschide și ea plutește în încăperea, înconjurată de un parfum scump. E opusul lui Gene Strauss: suplă și imaculată, într-un costum de comandă care trâmbițează „bani!“ - ceva de care am nevoie disperată. E tânără, dar e clar că a făcut câteva serii de botox. Pielea palidă de pe frunte lucește sub o cascadă de păr blond. Totul la ea e ascuțit. Nasul, pomeții, vorbirea, privirea. Însă elementul distinctiv sunt ochii, o nuanță înghețată de verde care te străpunge. Mă inunda ușurarea că mai este o femeie în încăperea.

Îi aruncă lui Gene Strauss o privire disprețuitoare, fără să bage în seamă atmosfera.

- Îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie cu adevărat să vorbesc cu tine.

Pare să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, dar vorbește ca o contesă de vârstă mijlocie.

Disprețul lui Madeline ațâță furia lui Gene. Îi văd ochii plimbându-se între mine și Madeline, calculând dacă să-și verse sau nu mânia pe amândouă. Mijesc ochii spre el și clatin din cap, spunându-i fără vorbe că nu merită efortul. După câteva clipe interminabile, umerii i se pleoștesc și fața i se răcorește. Nu-i prea deștept, dar destul ca să știe că asta nu se termină bine

pentru el. Va trebui să lase lupta pe altă dată. Totuși, nu poate să plece fără o replică finală. Arată spre mine.

- Asta nu s-a terminat.

Mă ațintește un moment cu degetul butucănos, lăsând amenințarea să fie bine înțeleasă, apoi trece repede pe lângă Madeline și trânteste ușa.

2

- Ce bărbat oribil! zice Madeline.

Îmi întinde mâna, dar cu palma în jos, ca și cum ar trebui să i-o sărut.

Mă holbez la ea și nu-mi vine să cred. Un bărbat tocmai mi-a vandalizat biroul și era foarte clar că se pregătea să mă atace, și ea se poartă de parcă am lua ceaiul la un club privat. Ridic privirea în tavan în vreme ce încerc să-mi recapăt suflul, înăbușindu-mi exasperarea. O amestecătură de emoții îmi cutreieră pieptul. Furie față de Gene Strauss pentru ceea ce a încercat să-mi facă. Dezamăgire față de mine pentru că n-am fost mai bine pregătită. Frustrare pentru că în fiecare zi simt că o singură mișcare greșită poate face să fiu sugrumată de un bărbat impotent, lipsit de încredere în sine. Însă nici unul dintre aceste gânduri n-o să-mi fie de folos în acest moment. În acest moment trebuie să-i fac față păpușii ăsteia de porțelan din fața mea.

Îi strâng mâna. Îmi tremură, am palma transpirată și îmi dau seama după expresia lui Madeline că a observat. Mă reazem de masa de lucru ca să mă echilibrez.

- Îmi pare rău, doamna...?

În tulburarea mea i-am uitat deja numele.

- Hemsley.

- Doamna Hemsley. Va trebui să vă rog să veniți mai târziu. Așa cum puteți vedea, probabil, ați nimerit într-un moment prost.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi, așa că mă întorc spre fereastră. Încă încerc să diger ceea ce tocmai s-a întâmplat și-mi dau seama că femeia asta n-o să-mi ofere o ureche înțelegătoare.

Ea aruncă o privire spre ceas.

- Trebuie să insist să vorbim acum.

Îmi răsucesc fulgerător capul și o văd cum ridică scaunul pe care Strauss l-a răsturnat, îl pune pe picioare, apoi se așază. Nu dă nici un semn că-i pasă sau o preocupă motivul pentru care scaunul era răsturnat; pur și simplu, știe că are nevoie de un loc pe care să stea, și asta-i tot ce contează. Lipsa ei de empatie e înspăimântătoare. Am mai văzut genul ăsta de bogătași. Aproape întotdeauna sunt încântați să-ți facă neplăceri. Asta îi face să se simtă speciali, importanți. Îmi amintesc că, pe când eram adolescentă și munceam ca ospătăriță la un club privat local, o femeie m-a pus să fac sos tartar pornind de la zero, pur și simplu pentru că putea.

- Ne-am mai întâlnit? întreb.

Ea se strâmbă disprețuitor, de parcă aș fi întrebat-o dacă vrea să tragem împreună pe nări cocaină.

- Nu, doamnă Cho, nu ne-am mai întâlnit.

O tăcere jenantă atârnă în încăpere, și îmi dau seama că n-am cum s-o scot pe femeia asta din birou fără să ascult cine știe ce poveste jalnică are pentru mine, despre un soț infidel ori o soacră fățarnică. Mă aplec și strâng fotografiile pe care Strauss le-a aruncat pe podea. Apoi iau un șervețel și îmi șterg colțurile

ochilor, dar nu pot alunga tremurul mâinilor. Ea nu pare să se sinchisească.

- Puteți să-mi ziceți Hazel. Cu ce vă pot fi de folos, doamnă Hemsley?

- Desigur, Hazel.

Observ că nu-mi propune să-i zic Madeline. Măi, ce surpriză!

- Hazel, mă aflu aici pentru că am nevoie de ajutorul tău. Fina mea a dispărut.

Mă așez la loc pe scaun. Nu mă așteptam la asta. Când ești detectiv particular, nu primești o droaie de cereri de la nași.

- Fina dumneavoastră? Când a dispărut?

Scoate din poșeta de piele neagră, moale, o fotografie și mi-o întinde cu amândouă mâinile, ca pe o bijuterie prețioasă. Fata are treisprezece sau paisprezece ani. Are iriși închiși la culoare, pielea cafenie, catifelată, o coamă de păr sărmos și un zâmbet electrizant, plin de veselie și energia tinereții. Primul meu gând este uimirea că Madeline a avut o prietenă de culoare, ca să nu mai vorbim de una care o plăcea destul de mult ca s-o facă nașă. O rochie cu imprimeu floral splendid accentuează fața fetei. Zâmbetul e strălucitor și nevinovat, însă în ochi are înțelepciune, ca și cum a văzut niște lucruri, însă ține totul pentru ea.

- A dispărut acum șase luni, zice Madeline.

- Acum șase luni?

Sprâncenele îmi țâșnesc în sus.

- Doamnă Hemsley, cele mai importante ore pentru găsirea unei persoane care a dispărut sunt primele patruzeci și opt. După aceea, e acul în carul cu fân. După șase luni n-a mai rămas nimic de investigat.